

EN MODERN FARTYGSSTATION

R13479

Som det säkerligen intresserar Radios läsare att se, hur en modern radiostation ombord på ett oceangående fartyg ser ut, har jag härmed nöjet visa några bilder från »Drottningholms» radiohytt. Denna är mycket förnämligt utrustad, i det att den är försedd med såväl gnist-

som rörsändare, vartill kommer en modern radiopejlingsapparat. Mottagaren, som ej är synlig på våra bilder, är av Svenska Radiobolagets tillverkning med tre rör, ett detektor och två lågfrekvensförstärkare. Mottagaren är en enkretsapparat. Medelst kondensator och förläng-

ningsspole kan apparaten användas för vågor från 300 upp till 20,000 meter.

Antennledningen, som på fig. 1 synes komma ned genom röret i taket längst till vänster, passerar först ett åskskydd och går därefter till en omkopplare. Denna är inrättad så, att när sändning skall ske kopplas mottagaren ur. Svenska Radiobolagets rörsändare på 1 kw. antenneffekt synes därefter uppmontad på bordet. De tre rören som synas äro till vänster två likriktarrör och till höger ett generatorrör, samtliga av Marconis tillverkning. Under skyddet för desamma synas mätarna för glödströmmen samt regleringsmotstånd för denna.

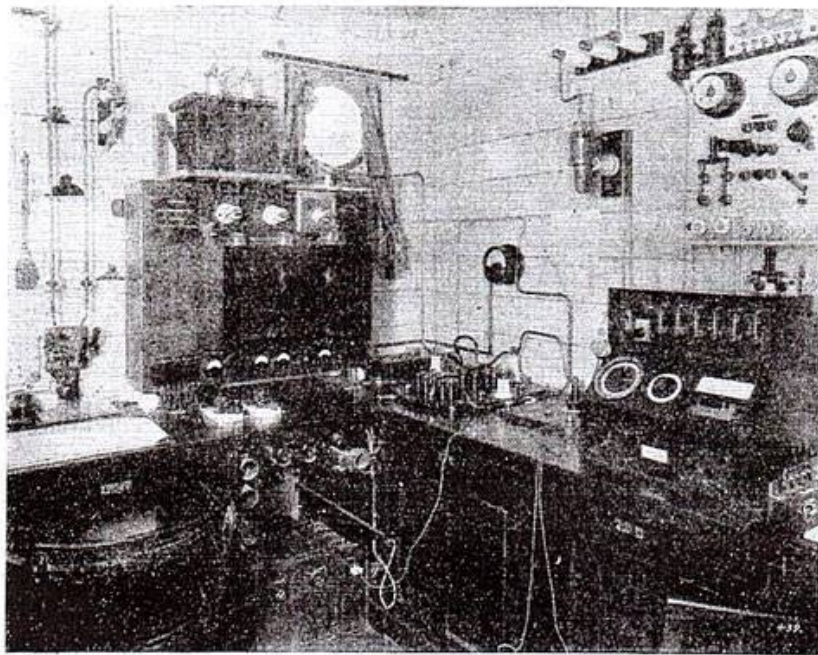

Fig. 1. Interiör från s/s Drottningholms radiostation. Rörsändaren och pejllapparaten.

annan både rörlyx- och lyxrörsapparat. Den dröjer, innan vi hunnit därhän, men när så skett, torde återkopplingsraseriet vara stävjat utan anlitande av lagstiftning eller radiopolis.

För återkopplingens riktiga handhavande ha framför allt radioklubbarna landet runt en viktig mission att fylla av rent pedagogisk art. Varje amatör, som kastar sig in i distansjakten efter »calls heard», måste veta att så hantera sin apparat och sina kopplingar, att hans manipulationer icke bli till förfång för hans kanske för tillfället musiknjutande medmänniskor. Mera värdefull än denna jag må säga sport efter broadcasting- och andra stationer jordklotet runt är amatörens arbete på de lägre tills vidare icke occuperade våglängderna. Förutom genom egna forskningar kan amatören ock i andra uppgifter verksamt bidra till lösningen av ännu ej utredda radiotekniska spörsmål. Jag vill i detta sammanhang exempelvis nämna »blinda fläckars» förekomst och utbredning samt dylikt för både blivande rundradiostationers upp-

förande och för forskningen betydelsefullt observationsmateriel. Min komplimang till Svenska Radioklubbens sekreterare, som redan upptagit frågan på dagordningen.

Hittills har jag icke alls berört vad som ligger mig och min dagliga gärning närmast, nämligen sändningsstationerna för rundradio. Från den anläggning, som Telegrafstyrelsen för närvarande på försök har i drift i Stockholm, och i samband med de problem av skiftande art, vi tagit itu med för rundradios del, samlas emellertid från dag till dag erfarenhet till erfarenhet att en gång komma den definitivt ordnade rundradioörelsen till godo. Att det under de tvenne sist förflutna månaderna officiellt inregistrerats cirka 10,000 nytillkomna lyssnare, visar även mer än väl, med vilket intresse utsändningen omfattas, samt ger de bästa löften för rundradios framtid i vårt land.

Stockholm i februari 1921.

Med utmärkt högaktning
Siffer Lemoine.

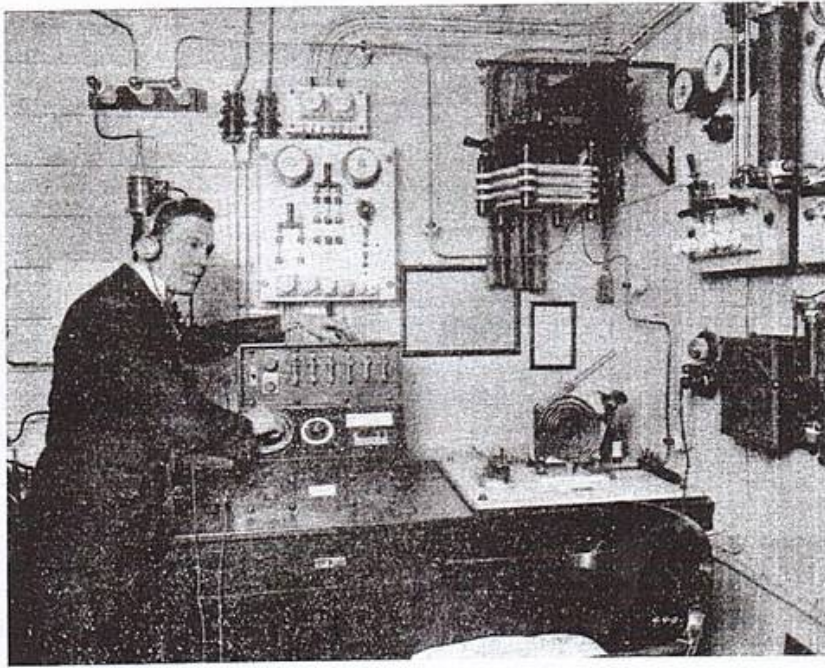

Fig. 2. Pejlapparaten och gniststationen (Telefunken).

På bordet sitta tvenne telegrafnycklar, den vänstra för gnistsändaren och den högra för rörsändaren. På hyllan bredvid ventilen sitter transformatorn. Den av generatorröret alstrade högfrekventa strömmen ledes sedan ned till kopplingsspolen, vars uttag synes på bordet såsom kägelformade ebonitisolatorer med förnicklade knoppar.

Mätaren på väggen är en ampermätare, som visar antennströmstyrkan.

Från kopplingsspolen går strömmen över till variometer, vilken tillsammans med spolen tjänar till att bestämma våglängden. Därifrån går strömmen genom förkortningskondensatorn, som sitter på väggen (ser ut som en flaska), upp till en omkopplare, genom vilken rörsändaren eller gnistsändaren inkopplas till antennen.

Under bordet med nycklarna synas tre stycken Jungnerbatterier för glödströmmen till mottagaren och pejlapparaten. Vidare sitta där motstånd för sändarens glödström och ett motstånd för anodspänningsgeneratorns magnetisering.

Se vi på fig. 2 finna vi där telegrafisten just i färd med att justera in pejlapparaten. Denna är av Marconis tillverkning och har fyra högfrekvens-, ett detektor- och ett lågfrekvensrör. På skalan till vänster avläses vinkeln mellan de inkommande signalernas riktning och fartygets stävriktning.

Över pejlapparaten synes instrumenttavlan. Ampermetern visar växelströmmens styrka. Voltmetern är omkopplingsbar och visar antingen belysningsnätets spänning eller växelströmmens spänning.

I själva hörnet hava vi en Telefunkens gnistsändare på två kw. effekt. Gnistkretsvariometer syns monterad på marmorskivan. Bakom denna skymtar gniststräckan fram. Över

det hela på väggen sitter antennkretsens självinduktionsspole monterad. På väggen till höger synes instrumenttavlan för rörsändarens glödströmgenerator.

Längst ut i kanten på bilden synes nödsändarens instrumenttavla. Denna tjänstgör också för reglering av ström, som användes för uppladdning av mottagarnes glödströmsbatterier.

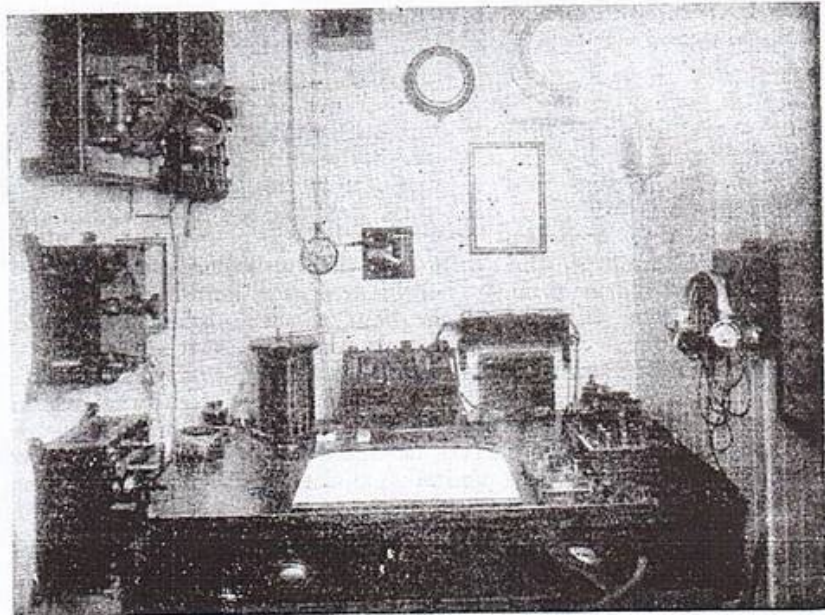

Fig. 3. Den gamla Marconistationen. Sändaren i avbalkningen till vänster.